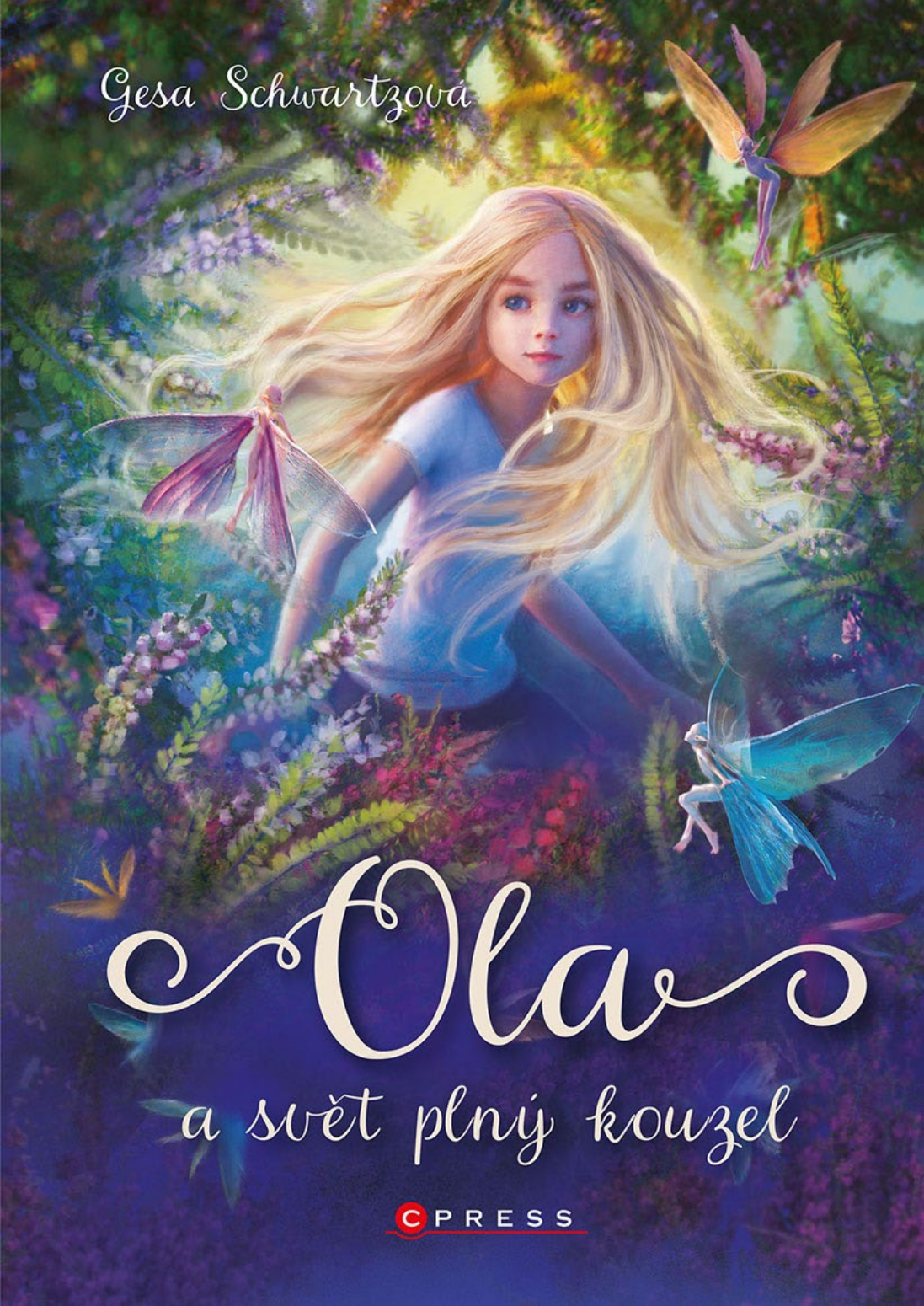

A vibrant, painterly illustration of a young girl with long, flowing blonde hair and blue eyes, wearing a light blue tunic. She is surrounded by lush green foliage and purple flowers. Three fairies with translucent wings are visible: one with orange and purple wings in the upper right, one with purple wings on the left, and one with teal wings in the lower right. The scene is bathed in a warm, golden light, creating a magical atmosphere.

Gesa Schwartzová

Olav

a svět plný kouzel

 PRESS

Ola a svět plný kouzel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Gesa Schwartzová
Ola a svět plný kouzel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ola

a svět plný kouzel

Gesa Schwartzová

Olav

a svět plný kouzel

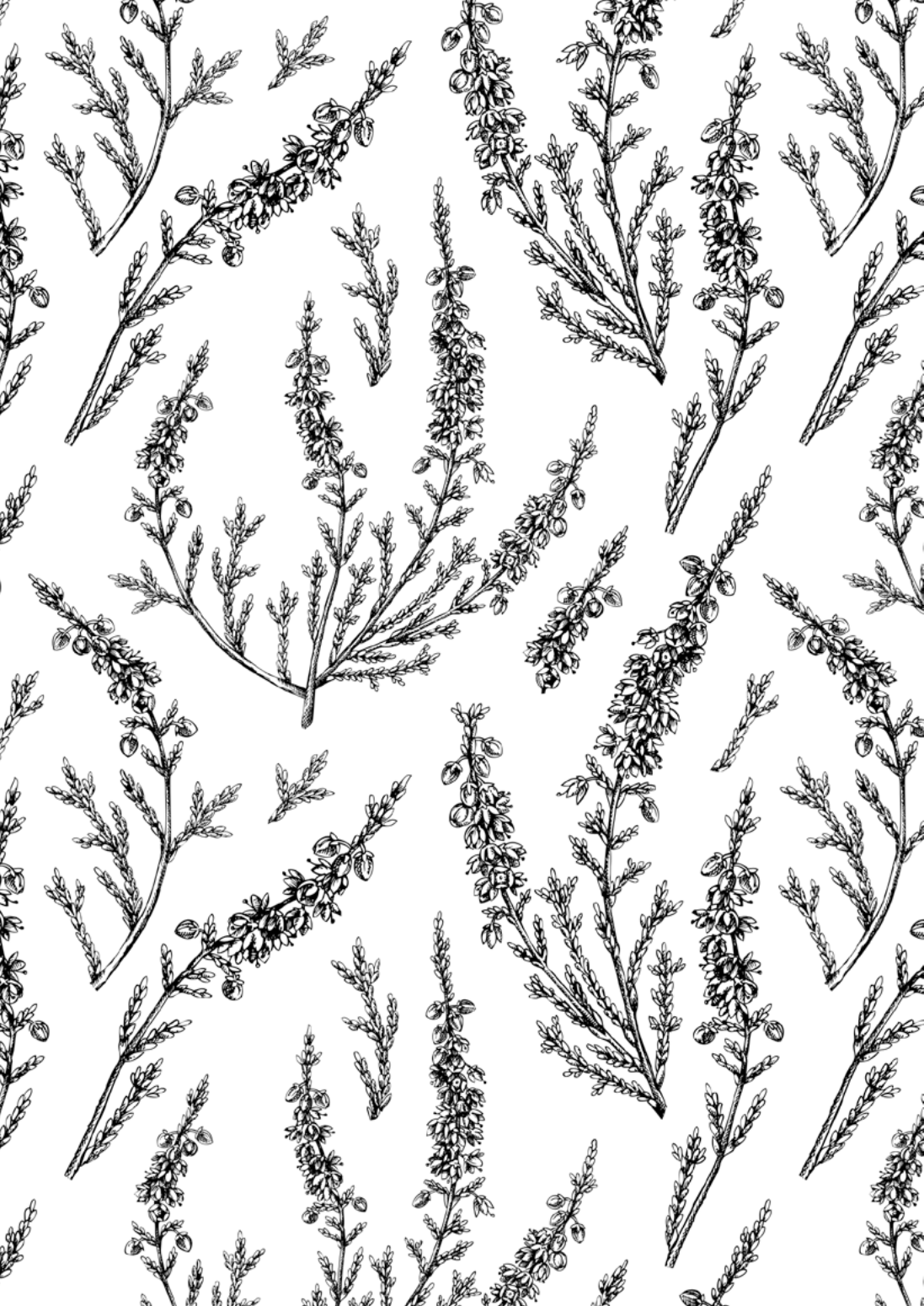
 CPRESS

Obsah

Fantastický dárek	9
Vědunka	27
Černý jezdec	47
Vládce lesa	63
Hluboký jako moře	73
Za clonou	93
Eliášův oheň	109
Tajemství v květináči	125

Fantastický dárek

Když se Ola Löwensteinová vracela ze školy domů, nemohla uvěřit svým vlastním očím. Uprostřed ulice se válel troll a hlasitě chrápal. Byl skoro tak veliký jako malý žlutý dům, ve kterém bydlela se svými rodiči, a teď jí k němu úplně zatarasil cestu. Jeho rozčepýřené černé vlasy mu sahaly až na záda. Mohutné tělo se otřáslo pokaždé, když obr vydechl. Z pusy mu čouhaly dlouhé ostré zuby připomínající špičáky prasete divokého. Opravdu budil hrůzu. Každé normální

desetileté děvče by při pohledu na něj dostalo strach. Jenomže Ola Löwensteinová nebyla žádné normální děvče.

Oči měla inkoustově modré. Nos posazený v obličeji tak vyzývavě, jako kdyby patřil nějakému malému skřítkovi. Její dlouhé blondáté vlasy, padaly divoce přes ramena, když si je nezapletla do dvou copů jako zrovna teď. A strach při pohledu na tohoto trolla neměla už dávno. Na to ho vídala až příliš často, potají mu dokonce dala i jméno: Fridolín. Samozřejmě netušila, jestli se tak doopravdy jmenuje, protože s ní ještě nikdy nepromluvil. Normálně se schovával před lidmi v blízkém lese. Ale občas, když si přecpal břicho borůvkami, upadal náhle do hlubokého spánku. Ola ho už několikrát viděla, jak pokojně podřimuje na naprosto neuvěřitelných místech.

Jenomže teď už to trochu přehnal. Chrnět tady uprostřed ulice bylo nebezpečné. Jiní lidé totiž trolly nevidí, což ovšem nic nemění na tom, že se tento troll nyní rozvaloval přímo uprostřed vozovky. A když se člověk střetne s trollem – ať už pěšky, na kole, či v autě – není to nikterak zdraví prospěšné, tolik Ola věděla.

Jenomže takový trollí spánek je bohužel vyloženě hluboký. Nic a nikdo nemohl Fridolína vzbudit. Tedy... skoro nic. Existovala totiž jedna věc, kterou Fridolín baštil ještě raději než borůvky.

Ola se rozhlédla. Na to, co teď měla v úmyslu, nepotřebuje žádné svědky. A už vůbec ne tu příšernou Frederiku ze třídy, která ji už dlouhou dobu podezíravě sledovala. Společně se svou partou z házené si z ní ustavičně utahovala, a aby toho nebylo málo, bydlela tahle holka hned v sousedním domě. Ale teď naštěstí nebyl nikdo na obzoru. Ola si rychle sundala batoh, vytáhla z kapsy své červené bundy jeden lékořicový pendrek a vykročila k Fridolínovi.

Na tenhle trik s pendrekem přišla náhodou, když Fridolína potkala v lese poprvé – tenkrát pochodoval přímo naproti ní. Leknutím tehdy zahodila batoh a pelášila pryč, protože ze všech pohádkových knížek, které přečetla, věděla, že trollové si rádi smlsnou právě na malých dětech. Teprve, když byla od trolla dostatečně daleko, ohlédla se a uviděla, jak se Fridolín s hlasitým mlaskáním vrhá na její brašnu. Nevšímal si už ničeho jiného než lékořicových pendreků,

které z ní vylovil. A také nyní lačně zavěšil, když se k němu Ola s pendrekem v ruce přiblížila.

Fridolín voněl borůvkami, mechem... a tančícím sněhem. Ola tomu říkala *vůně magie*. Cítila ji už několikrát. Vždy, když se dostala do blízkosti bytostem jako byl Fridolín. Čarobýlkům, jak je nazýval tatínek. Tvorům, jež obyčejní lidé nevidí, se kterými však žijí bok po boku. Všechna stvoření, na než ostatní děti v Olině věku už dávno nevěří, která jsou však součástí jejich životů stejně jako vítr a déšť. Obvykle se Ola držela od těchto tvorů dál. Ale když vám obří troll zatarasí přístup domů, pak není vyhnutí.

Když Fridolín vydechl, ucítila Ola mocný závan a také onu výraznou borůvkovou vůni. Troll se s povzdechem posadil, oči měl ještě napůl zavřené. Dívka začala mávat lékořicovou tyčinkou ve vzduchu a pak se rozeběhla přes ulici směrem k lesu. Rozhazovala rukama, poskakovala a mávala, dokud Fridolín nezahlédl tu laskominu v její ruce. Konečně vyrazil. Země se pod Olinýma nohama začala třást. Ale teprve když Fridolín natáhl ruku, zahodila dívka ten pendrek co nejdál do lesa.

Fridolín se pustil za vůní lékořice jako pes, který větří kus salámu. Ola se usmála, jakmile uslyšela jeho spokojené mlaskání, když se pustil do své oblíbené cukrovinky. Je tak snadné učinit trolla šťastným.

Vtom se za ní ozvalo chichotání. Jestliže jí nenahnal strach tenhle troll, teď se jí mezi obočím vytvořila hluboká vráska. Ola se zhluboka nadechla a otočila se. Opodál stála Frederika obklopená svými přítelkyněmi.

„Kam se tak ženeš?“ Frederika k ní přiklusala se svou dívčí partou v závěsu. „Nechtěla bys nám ještě jednou ukázat ten svůj zvláštní taneček, který jsi předváděla před chvílí? Vypadal fakticky elegantně!“

Její kamarády vyprskly smíchy a Ola zatnula zuby. Co na to měla říct? Že může být Frederika ráda, že ji Fridolín nerozmáčkl nebo nesežral? To by ji ostatní měly teprve za blázna. Žádná normální holka nevidí trolly, kteří spí na ulici. Nevidí totiž *žádné* trolly. Takže to Frederice muselo připadat, že se Ola zbláznila, když se uprostřed ulice začala divně natrásat s lékořicovým pendrekem v ruce.

„Tak do toho!“ vyzvala ji Frederika. „Předved' mým kámoškám, co děláš, když se nikdo nedívá!“

Nikdo kromě tebe, měla Ola na jazyku, protože Frederika s velkou oblibou tajně šmírovala jiné lidi. Bohužel díky této své dost zvrácené zálibě Olu už několikrát přistihla při zdánlivě podivných činnostech. Když Ola ještě nevěděla, že čarobýlci většinou nemají zájem o kontakt s lidmi, snažila se s nimi tu a tam navázat hovor. A protože Frederika, stejně jako každé jiné děvče, tyto bytosti neviděla, nabyla dojmu, že Ola trpí samomluvou. Od té doby měla Olu za blázna a utahovala si z ní pokaždé, když se naskytla příležitost. Až do začátku letních prázdnin to Olu nijak zvlášť netrápilo, protože tu pořád ještě byla její nejlepší kamarádka Hanka. Ale ta odjela za svým tatínkem do jižního Německa a ona tu teď zůstala na všechno sama. A sama skutečně byla. Vždyť kdo by se chtěl kamarádit s bláznivou holkou?

„Nechceš si pokecat s tamhletím stromem?“ povolávala na ni Frederika. „Určitě toho má hodně na srdci. Takových bláznů jako jsi ty už zažil jistě spoustu!“ A jako na povel spustily její kamarádky jednohlasně: „Ola je blázen! Ola je blázen!“

To už se Ola se už neudržela. Popuzeně se ohlédla. „Od toho stromu bych se rozhodně dozvěděla víc než od tebe – což ovšem není nic tak těžkého!“

Všimla si, jak Frederice naskočily ve tvářích rudé fleky, takže její už tak dost červený obličej byl ještě červenější. S tím se Ola otočila a běžela pryč.

„Před čím utíkáš?“ křičela za ní Frederika. „Máš snad strach z rozzuřených trollů v lese? Tu máš, do-nes jim kaštiny, jako pozornost od návštěvy!“

I rozzuřený Fridolín by byl Ole milejší než tahle tlupa uječených holek, která jí teď byla v patách. Kaštiny jí svištěly kolem uší a jeden ji dokonce zasáhl do hlavy. Konečně dorazila k jejich žlutému domku. Rozrazila branku, tryskem přeběhla štěrkový chodníček vinoucí se zahradou a zabouchla za sebou dveře.

Okamžitě ji obklopila hřejivá náruč domova. Zvenčí ještě chvíli tupě narážely kaštiny do dveří. Pak nastalo ticho. Ola sotva popadala dech. Nahmatala si bouli, která jí vyskočila na hlavě. Byla šťastná, že se jí podařilo uniknout Frederice a její partě – a všemu, co číhalo tam venku a ztrpčovalo jí život. Tady vevnitř byli jen rodiče a ona. Teď mohla...

ŠKRRRRCH!

Ten podivný zvuk ji vylekal. Pak si oddechla. Je jasné, že nejen trollové dokáží nadělat pořádný rámus. Podobně jsou na tom také tatínci.

Ola zamířila rovnou do tatínkovy pracovny. *Pracovna je seriózní název*, říkával vždy tatínek, *seriózní, tudíž vážný*. Ale tato místnost byla všechno ostatní, jen ne seriózní, nebo vážná. Všude se bez ladu a skladu povalovaly hudební nástroje, na zemi ležely rozházené notové papíry a uprostřed toho nepořádku seděl její tatínek Edgar s rozcuchanými vlasy před bicí soupravou a cosi čmáral na kus papíru. Podlaha starého domu zavržala, když Ola vstoupila do místnosti. Tatínek zvedl zrak.

Posunul si kulaté brýle blíž k nosu. „Jsi doma brzy!“

Dívka se svalila do ošoupaného křesla, v němž už jako malá sedávala a pozorovala tatínka při zkoušení. Tatínek byl hudebník a hrál v kapele. Kromě

toho pracoval jako učitel hudby, což znamenalo, že se v tomto malém žlutém domku neustále ozývalo nějaké škrrrrrchání. „Jo,“ řekla Ola. „Běžela jsem. A ty jsi začal pracovat na podlaze?“

Tatínek si prohrábl vlasy. „Jsem dnes asi ještě zmatenější než obvykle. Zmizely mi všechny tužky a paličky na bicí také chybí. Tenhle pahýl jsem našel v pouzdře na housle, chápeš to?“

„To bude asi věkem,“ poznamenala dívka.

Tatínek se roztomile zaculil. „Asi máš pravdu.“ Spočinul na dceři pátravým pohledem a Ola si uvědomila, že si nevědomky zase ohmatává to bolavé místo na hlavě. „Hrozná Frederika?“ zeptal se bez okolků tatínek.

Děvče přikývlo. Tatínek moc dobře věděl o jejích patáliích se spolužáky a také o důvodech, které k nim vedly. *Dřív jsem také vídal čarobýlky, zmínil občas. Ale pak jsem tu schopnost ztratil. Někdo tomu říká stát se dospělým, říkával vždy posmutněle.*

Ola mu krátce popsala, co se přihodilo, a povzdechla si. V takových dnech, jako byl tento, se už nemohla dočkat, až bude i ona dospělá.

„Mohli bychom vyrobit prak na kaštany,“ navrhl tatínek povzbudivě. „Frederiku bude pěkně bolet zadek, až projde kolem našeho domu, to se vsaď.“

Ola se unaveně pousmála. „To je dost zábavná představa, ale já už to nějak zvládnu. Blíží se víkend, tak bude snad trochu víc klidu.“ Sice tomu moc nevěřila, ale svoje záležitosti si chtěla řešit sama. I když vlastně neměla tušení jak. S Frederikou a těmi holkami z házené si nevěděla rady.

„Mimochodem, když už mluvíme o klidu,“ začal tatínek. „Byla tady teta. Tamhle ten obraz namalovala pro maminku a pro mě, a tobě darovala tenhle okouzlující keřík. A já se nemůžu rozhodnout, která z těchto věcí je ohavnější.“

„Pro pána,“ vyjelo z Oly. Ten obraz nebyl nic jiného než podivná matlanina namalovaná křiklavými barvami a mohla představovat možná tak rajče. Nebo slona v baletním kostýmu. Přesně to Ola nedokázala odhadnout, ale jasně před sebou viděla svou tetu Šarlotu, jak na obraze se zaujetím pracuje: se svými světle fialovými vlasy natupírovanými do výšky, s tvářemi umazanými od barev a oduševnělým výrazem. Šarlota

byla malířka. Snažila se vždy zachytit pokud možno věrný obraz skutečnosti, a proto si do bytu neustále tahala všelijaké přírodniny, což už jí způsobilo mimo jiné zamoření bytu mravenci a noční návštěvu brouka roháče v koupelně. Kromě toho se pravidelně pokoušela zušlechťovat také bratrův dům. Například tím, že mu nechala doručit rovnou dvanáct solných lamp, které měly zajistit lepší vzduch v bytě, a nyní proměnily obývací pokoj v oázu fyzického a duševního zdraví. Zásobovala ho také různými podivnými dary, jako byl třeba tento opelichaný vřesový keřík, který se teď smutně krčil vedle toho příšerného obrazu.

„Ona ho vykopala, věřila bys tomu?“ Olin tatínek hleděl na to roští se soucitným a zároveň nechápavým výrazem. „Vlastnoručně a přes zákaz ho vyryla jen proto, aby ti ho mohla darovat. *Potřebuje trochu péče, ale není rozkošný?*“ zeptala se mě. Ona to myslí dobře a to je asi hlavní. Každopádně jsem za tebe poděkoval.“

Ola si prohlížela ten povadlý vřes, který už rozhodně zažil lepší časy. Pokud měla být upřímná, vypadal stejně zoufale, jako se ona cítila. „Opravdu fantastický dárek.“

„Můžeš ho klidně vyhodit na kompost,“ opáčil tatínek. „Tahle malůvka zaručeně poputuje do nebezpečného odpadu. K tomu všemu mě s maminkou pozvala Šarlota na sobotní vernisáž. Nevím, co chystá, ale nazvala ji *Setkání za svítání*. Každopádně vyrážíme hodně brzy ráno a vrátíme se pozdě večer. Už teď se nemůžu dočkat.“ Povzdechl si. „Buď tak hodná a zbav mě alespoň tohoto koštěte. Pak možná dokážu tu píseň dopsat do konce a připravit pizzu dřív, než se vrátí domů maminka.“

Pomyšlení na pizzu Ole okamžitě zvedlo náladu. A zatímco se tatínek už zase ponořil do těch svých papírů, ona popadla květináč a vyšla z pracovny.

Začalo se stmívat. Brzy se vrátí maminka Henrieta z práce a pak společně zasednou ke stolu a pustí se do domácí pizzy. Po té události s trollem a Frederikou bude mít tento den nakonec přece jen hezký konec.

S květináčem v náručí kráčela Ola k zadním dveřím, které vedly ven do zahrady. Květináč jí zakrýval výhled, tak byl veliký, a nádoba se zdála s každým dalším krokem těžší. Kousek před dveřmi se dívka zastavila a podívala se na ten květináč shora.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ola a svět plný kouzel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.